

YAYLANIN BOZKIR ÇİÇEĞİ

Hatice ARSLANTÜRK

Yaylanın Bozkır Çiçeği
Hatice ARSLANTÜRK

Kapak Tasarımı
Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj
Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör
Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Nisan 2025

ISBN
978-625-5612-15-1

Yayınevi
Tenha Yayınları
Merkez mah., Tunç Sok., no 6/9,
Eskil/AKSARAY
05386685449
www.kitapincele.net

Baskı
Bulut Dijital Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Musalla Bağları Mahallesi
İnciköy Sk. No:1/A Selçuklu/KONYA
Sertifika No: 48120

Benim adım Hatice. 1969 yılının Nisan ayında, Anadolu'nun geniş ve yalnız topraklarının kucağında, küçük bir kasabada dünyaya geldim. Beş kardeşin en küçüğüydüm, evin en son neşesi, sabahın ilk ışıkları gibi taze ve umut doluydum. Doğanın ritmiyle büyüdüm; bozkırın sessizliğiyle, rüzgârın fısıltılarıyla dost oldum. Bu topraklar bana, sabrın ve sevginin ne demek olduğunu daha küçükük bir çocukken öğretti.

Babam Ali... Onu net hatırlayamıyorum aslında. Daha çok ailemin anlattıklarından ve silik birkaç anıdan ibaret benim için. Kasabanın ufkunda her zaman bir güven abidesi gibi durduğunu söylerdi annem. Koyunlarını otlatan, rüzgârın sesine kulak veren bir çobandı belki, ama ailemiz için çok daha fazlasıydı. Babamı çoğunlukla sadece hissedebildim; evimizde bıraktığı boşluktan, annemin gözlerindeki hüzünden ve ablalarımın anlattığı hikayelerden tanıdım onu.

Babamın hayatı, koyunlarının peşinde, dağlar ve ovalarda geçermiş. Annem, onun bu ritminin sadece doğanın değil, aynı zamanda hayatının da bir parçası haline geldiğini anlatırdı. Kışları uzak ovalarda, koyunlarını otlatırken, yazları serin yaylalarda ailemizin yanında bulurmuş kendini. Ancak 1972-73 kışı, her şeyin değiştiği kış oldu.

O yıl, her zamanki gibi koyunlarını alıp ovaya gittiğinde, bu kez farklı bir şey oldu. Bir gün, koyunları otlatırken bir ağa ile karşılaşmış. Sohbet sırasında, ağa ile babam arasında bir iddia ortaya atılmış. Küçükbaş hayvanlarda görülen kelebek hastalığı ilacını babamın içip içemeyeceği üzerine bir iddia... Babam o an ne düşündü, neden böyle bir iddiaya girdi, kimse bilmiyor. Ablalarımın fısıltıyla konuştuklarını duyardım bazen bu konuda. Bildiğimiz tek şey, ilacı içtikten bir ay sonra babamın hastalanarak hastaneye kaldırıldığıydı. Doktorlar, uzun bir tedavi sürecinin ardından karaciğerlerinin iflas ettiğini ve artık yapılacak bir şey kalmadığını söylemişler. "En iyisi eve dönmesi" demişler.

Babamı o haliyle gördüğümde henüz dört yaşındaydım, ama o anı hiç unutmadım. Benim için bir yabancı gibiydi neredeyse; demir karyolada yatan, solgun yüzlü bir adam... Ablamlar ve annem onun yanakları hep al al, gözleri parıl parıl, hayat dolu bir adam olduğunu söylerlerdi. Ama benim gördüğüm babamın gözlerinde bir gariplik vardı. Babamın hasta olması beni şaşırtmıştı, ama ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyordum. Sadece herkesin üzgün olmasından, annemin ağlamasından, herkeste bir telaş olmasından rahatsızdım ve bu durumu sevmemiştim.

O yıl mayıs ayı geldiğinde, dağlar yeşilin en canlı tonlarına bürünmüş, doğa adeta uyanmıştı. Göz alabildiğine uzanan dağ eteklerinde, bin bir çeşit çiçek kendini gösteriyor, renkleriyle toprağı bir halı gibi süslüyordu. Sarı, mor, kırmızı ve beyaz çiçekler, güneşin ilk ışıklarıyla parılıyor, rüzgarla birlikte nazikçe salınarak yaylaya doğru esen taze esintiye tatlı kokularını yayıyordu. Kuşlar, sabahın serinliğinde neşeyle ötmeye başlamış, sanki her biri doğanın bu uyanışını kutlarcasına birbirleriyle yarışıyor. Ormanın derinliklerinden gelen kuş cıvıltıları, köyün sessizliğini bozarak adeta bir senfoni oluşturunuyordu.

Köyde ise her zamanki gibi bir hareketlilik vardı. Her evde hummalı bir çalışma, her avluda bir telaş yaşanıyor. Yaylaya göç hazırlıkları tam hızla devam ediyor, her aile bu büyük yolculuk için hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyor. Köyün dar sokaklarında koşuşturan çocuklar, kadınların göç için hazırladığı eşyaları taşırken neşe dolu kahkahalar atıyordu. Yaşlılar ise köy meydanında toplanmış, bu yıllık ritüeli izlerken geçmiş yılların anılarına dalmışlardı.

Bu yıl annem ve babam köyde kalacaklardı. Babamın sağlığı kötüye gidiyordu, bu yüzden annem onun yanında olacaktı. Onların köyde kalması benim için bir yenilikti; yaylaya bu kez onsuz gidecektim. Ancak anneannem, iki ablam, abim ve ben, her zamanki gibi yaylaya doğru yola çıkacaktık. Yayla, benim için her zaman bir macera, her zaman heyecan verici bir serüvendi. Yaylanın serin

havasını, geniş çayırarda özgürce koşmayı, geceleri yıldızların altında uyumayı hayal ederek içimdeki heyecanı daha da büyütüyordum.

Evdeki eşyalar toplandı, koyunlar ve inekler hazırlandı. Her şey benim için bir oyun gibiydi; ablamların yaptığı işleri taklit ediyor, anneannemin söylediklerine kulak veriyordum. Küçük dünyamda, bu göç bir maceradan ibaretti; ablamlar ve anneannem yanımdaydı, bu da bana güven veriyordu.

Sabahın erken saatlerinde, gökyüzü hala karanlıkken, koyunlar ve inekler yüklendi. Eşyalar arabalara yerleştirildi. Annemle vedalaşırken gözyaşları sel olmuştu. Babam, zar zor gülümseyen gözleriyle bize bakıp "Kışın görüşürüz, sağlıklı gidip gelin!" dedi. Bu sözler, kulağımda yankılanırken, herkesin yüzündeki ifadeden bir şeylerin çok kötü olduğunu hissettim. Onun gülümsemesi, sanki içinde sakladığı bir veda gibi ağırdı.

Yolculuk boyunca, dağlar ve tepeler arasında ilerlerken, ablamların anlattığı hikayeler zihnimde canlanıyordu. Babamın onlara anlattığı masallardan parçalar aktarırlardı; hep bir kahraman olurmuş o masallarda, tıpkı babamın kendisi gibi güçlü ve yenilmez. Ama ben babamı öyle tanıma şansı bulamadım. Ablamların anlattığı o babayı, o masalları, o gür sesi hayal ederek yaylaya doğru yol aldık. Akşam vakti yaylaya ulaştık. Anneannem ve ablamlar hemen evi temizlemeye, eşyaları yerleştirmeye koyuldular. Ateşler yakıldı, tencere yemeklerle doldu. Gece çöktüğünde, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında uykuya daldım

Yazın ilk sabahlarından birinde, yaylanın serin ve taptaze havası, nazik bir dokunuş gibi yüzümü okşayarak beni uyandırdı. Gözlerimi açar açmaz, buradaki doğanın tüm ihtişamıyla canlandığını hissettim. Yaylamız, dört bir yanını saran yemyeşil ormanlarla adeta bir cenneti andırıyordu. Bu ormanların derinliklerinde yükselen devasa çam ağaçları, gökyüzüne doğru uzanan zarif devler gibiydi. Dallarında saklanan binlerce kuş, sabahın sessizliğini bozarak neşeyle cıvıldıyor, doğanın uyanışını kutluyordu.